

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. София, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Машев
Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20221000501466 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258-чл.273 от ГПК.

С Решение № 260748/02.03.2022 г., постановено по гр.д. № 9692/2019 г., Софийски градски съд, I-1 състав е отхвърлил предявения от Е. П. А. против В. С. А. иск с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД за сумата в общ размер на 43 967,16 лв., представляваща имуществени вреди, изразяващи се в стойността на л.а.м. „Хонда“ с ДК № ***, 4 бр. стелки за гуми, 8 бр. автомобилни гуми и вентил, от неизпълнение на споразумение от 03.08.2018 г., ведно с лихва за забава от подаване на исковата молба до изплащането. Ищецът е осъден да заплати на ответницата и направените от нея разноси в производството в размер на 1 850 лв.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок въззивна жалба вх.№ 281465/15.04.2022 г. на ищеца Е. П. А. чрез процесуалния му представител адвокат И. Ц. с надлежно учредена представителна власт с пълномощно приложено към първоинстанционното дело стр.194.

Решението се обжалва в неговата цялост. Твърди се, че същото е

необосновано, неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Твърди се процесуално нарушение на съда при квалифицирането на иска и разпределянето на доказателствената тежест, както и че съдът е следвало да изясни въпроса относно пасивната процесуална легитимация[1]дали са касае за предявен иск срещу физическото лице А. или срещу А. в качеството ѝ на управител на „ТПСОФТ“ ЕООД, доколкото в споразумението двете качества се преплитат и същото е следвало да бъде тълкувано в съответствие с действителната воля на страните, които са го сключили. Твърди се, че като не е сторил това, съдът е извършил процесуално нарушение, което от своя страна е довело до неправилно приложение на материалния закон. В жалбата се излагат подробни аргументи по съществото на спора. При условията на евентуалност се твърди, че от въведените с исковата молба твърдения се касае за иск по чл.45 от ЗЗД, а не както първоинстанционният съд е приел иск по чл.79 от ЗЗД.

Моли съда да отмени обжалваното решение и вместо него постанови друго, с което уважи предявените искове. Претендират се разноските и пред двете инстанции.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна-ответницата в първоинстанционното производство чрез процесуален представител адвокат Г..

Счита, че обжалваното решение е правилно и обосновано, постановено при обсъждане на всички събрани доказателства-поотделно и в тяхната съвкупност. Оспорва всички наведени твърдения във въззивната жалба като неоснователни и неправдиви. Оспорва твърденията за извършени от съда процесуални нарушения.

Оспорва обстоятелството, че В. А. е подписала документ, озаглавен „Анекс“ към споразумението, поради което оспорва автентичността му.

Въззивникът-ищец в съдебно заседание и чрез процесуалния си представител поддържа въззивна си жалба по подробни съображения, изложени в нея. Претендира разноси, съобразно представен списък по чл.80 ГПК. Заявява възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на заплатеното от въззиваемата страна адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата - ответница в първоинстанционното производство, в

съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва въззивната жалба и моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски, съобразно представен списък по чл.80 ГПК.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Софийски градски съд е бил сезиран с обективно кумулативно съединени искиве с правно основание чл.79, ал.1, пр.2 във връзка с чл.82 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД, предявени от Е. П. А. срещу В. С. А. за заплащане на обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди от неизпълнение на подписано между страните споразумение от 03.08.2018 г.

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните факти и обстоятелства:

Между страните не е спорно, че са бивши съпрузи, чийто брак е прекратен на 31.01.2020 г.

По делото е прието писмено споразумение от 03.08.2018 г., сключено между В. С. А. и Е. П. А., което в тази си част (без анекса) не се оспорва от страните и с което същите са заявили воля за уреждане на възникналите по време на брака им имуществени отношения. В констативната част на споразумението страните са посочили, че Е. П. е получил по личната си банкова сметка сума в размер на 80 100 евро, представляваща продажната цена на апартамент № Б12, находящ се в гр. ***, СО, район Искър, бул. „****“ № *** и паркомясто № 37, находящо се в бл.2 на същата жилищна сграда, както и че Е. П. е предал на В. А. token устройство рег. № *** и печата на „ТПСОФТ“ ООД. Страните са се споразумели на 03.08.2018 г. да се явят при избран от тях нотариус за прехвърляне на притежаваните от Е. П. А. 25 дружествени дяла всеки един от тях по 100 лв. на обща стойност 2 500 лв. от общо 50 дружествени дяла от капитала на „ТПСОФТ“ ООД, на В. С. А.. Досегашният управител Е. П. А. да бъде освободен от всякаква отговорност като МОЛ в „ТПСОФТ“ ООД, включително касите (валутна и легова) на фирмата се смятат за предадени. Всички вещи, собственост на „ТПСОФТ“

ООД, намиращи се във владение на Е. П. А. към момента на подписване на споразумението ще останат негова собственост, като В. С. А. няма и няма да има претенции спрямо тях. Уговорено е В. А., в качеството си на управител на „ТПСОФТ“ ООД да продължи да заплаща лизинговите вноски за л.а.м. „Хонда“, модел „HR-V“ с ДК № ***, като след изтичането на договора за лизинг се задължава да прехвърли собствеността върху превозното средство на Е. А..

На 03.08.2018 г. е проведено Общо събрание на „ТПСОФТ“ ООД, на което са взети решения за прехвърляне на 25 дружествени дяла, собственост на ищеца, за освобождаване на съдружника Е. П. А. и продължаване дейността на дружеството като Еднолично дружество с ограничена отговорност „ТПСОФТ“ ЕООД с едноличен собственик на капитала В. С. А.. С договор за покупко-продажба на дружествени дялове от същата дата, Е. П. А. е прехвърлил на В. С. А. притежаваните от него 25 дружествени дяла всеки един по 100 лв. от капитала на „ТПСОФТ“ ООД за сумата от 2 500 лв.

С нотариална покана с рег.№ 89, том I, № 2 от 21.01.2019 г. на нотариус П. С. с рег.№ *** на НК, „ТПСОФТ“ ЕООД е поканило ищеца Е. А. да се яви на 30.01.2019 г. в кантората на нотариус Х. В. рег.№ *** на НК, за да предаде владението, ключа и намиращите се в него документи на л.а.м. „Хонда“, модел „HR-V“ с ДК № ***. Предаването е осъществено с приемо-предавателен протокол от 19.02.2019 г.

Между страните не се спори, а и с представените писмени доказателства се установява, че договорът за финансов лизинг на л.а.м. „Хонда“, модел „HR-V“ с ДК № ***, е сключен между „УниКредит Лизинг“ ЕАД и „ТПСОФТ“ ООД.

Не се спори, че на 29.11.2019 г. лекият автомобил и след изплащане от „ТПСОФТ“ ООД в качеството на лизингополучател на всички дължими суми по договора за лизинг, което изплащане е осъществено на 27.11.2019 г., процесният автомобил е придобит от трето за спора лице К. Г. К., за което на дружеството е заплатена сума в размер на 6 600 лв. с преводно нареждане за кредитен превод от 29.11.2019 г. с посочено основание за плащане: по договор за покупко-продажба на автомобил с рег. № *** и посочена рама.

Не е спорно, а с приетите по делото фактури № 0300014516/10.11.2017 г. и № 1279/28.11.2017 г. се установява, че 4 бр.стелки за процесния

автомобил на стойност 60,94 лв., 8 броя авто гуми и 4 бр.вентили на обща стойност 1 644 лв. са закупени от „ТПСОФТ“ ООД.

При така установената по-горе фактическа обстановка с обжалваното решение първоинстанционният съд е приел неоснователност на исковата претенция с мотивите, че отношенията между съпрузи във връзка с придобито през време на брака имущество и тези при участието им в търговско дружество се подчиняват на различен правен режим. Първите са елемент от семейните и се регулират от разпоредбите на Глава IV от Семейния кодекс. Придобитото след сключване на брака, независимо дали е в съпружеска общност или не, се отразява и става част от имуществото на съпрузите, като физически лица. Те биха могли да уредят имуществените си отношения чрез сключването на брачен договор при условията, във формата и със съдържанието по чл.38 и чл.39 СК. Когато съпрузи учредят търговско дружество /ООД/ и са съдружници в него отношенията във връзка с дейността му и имуществото се регулират от разпоредбите на Търговския закон. Дружеството е юридическо лице, което участва в гражданския и търговски оборот като самостоятелен правен субект. В правоотношенията с трети лица придобитите права и поетите задължения са такива на юридическото лице и част от неговото имущество /арг. чл.15 ТЗ/. Съдружниците в ООД са персоналният състав на дружеството, които заедно формират органа по управление-общото събрание, и в рамките на своето членство имат правата по чл.123 ТЗ, съответно задълженията по чл.124 ТЗ. Съгласно чл.125 ТЗ всеки от тях има дружествен дял от имуществото на дружеството в размер определен съобразно дела му в капитала. Регламентираното в ТЗ правно положение на съдружниците не се променя, ако те са едновременно и съпрузи. Членственото правоотношение има личен характер, а дяловото участие е индивидуална собственост на съдружника и изключено от съпружеската имуществена общност /ТР № 2/27.12.2001г., ОСГК на ВКС/. Първоинстанционният съд е приел също така, че споразумението няма формата и съдържанието на брачен договор по чл.38 СК и не следва да се разглежда като такъв. Нито има значението на решение на общото събрание. По правната си същност е договор за спогодба по чл.365 ЗЗД, като уговорките, в частта за прехвърляне на дружествените дялове и поетите от ответницата задължения във връзка с имущество на дружеството не са елемент от семейните им отношения, а касаят отношенията по повод

участието в търговското дружество. Приел е, че ответницата в качеството си на физическо лице не е пасивно материално-правно легитимирана да отговаря по така предявените срещу нея искове, защото отговорността за неизпълнение на задължението е на юридическото лице. Приел е също така, че очевидно намерението на ищеца е било да придобие автомобила безвъзмездно чрез договор за дарение, но доколкото уговореното в т.4 от споразумението е за бъдеща прехвърлителна сделка на основание чл.226, ал.1 от ЗЗД обещанието за дарение е нищожно и не произвежда действие.

По горните съображения отхвърлил изцяло исковите претенции.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана да обжалва страна - ищецът в първоинстанционното производство и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

-
-
-

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.79, ал.1, пр.2 във връзка с чл.82 от ЗЗД, във връзка с чл.23, ал.1, връзка с чл.365 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

По своята правна същност, споразумението представлява договор за спогодба по смисъла на чл. 365 ЗЗД, който - като всеки друг договор има силата на закон за страните.

На първо място настоящият съдебен състав намира, че ответницата в качеството ѝ именно на физическо лице е пасивно материално правно

легитимирана да отговаря по така предявените срещу нея искиове по следните съображения:

Между страните не се спори, че на 03.08.2018 г. ответницата е придобила половината от дружествените дялове от капитала на „ТПСОФТ“ ООД, т.е. между страните е сключен договор по чл. 129, ал. 1 ТЗ, като в резултат на вписването по ал. 2 на чл. 129 ТЗ, което е осъществено и се установява с приетата по делото справка от Търговския регистър, е настъпила промяна в структурата на капитала на „ТПСОФТ“ ООД и тази промяна е довела до отпадането на членството за прехвърлителя - ищец на дружествените дялове пропорционално на прехвърлената част.

С прехвърлянето на дружествените дялове на съдружник или на трето лице при спазване на изискуемата от закона форма за действителност на договора (чл. 129 ТЗ), възникват облигационни отношения между продавача (съдружника или прекратилия участието си в дружеството съдружник) и купувача. В правото на напусналия съдружник е да определи цената на дяловете си в дружеството по реда на свободното договаряне с купувача (чл. 9 ЗЗД). В този случай обаче дружеството няма да има вече задължения към напусналия съдружник, защото това е един от начините за уреждането на имуществените отношения при прекратяването на членство. При осъществената продажба на дружествени дялове, с прехвърлянето им, се прехвърля и делът на съдружника в капитала, защото двете величини са взаимно свързани. С извършената продажба на дялове е отпаднало задължението на дружеството по чл. 125, ал. 3 ТЗ.

Ето защо неправилен е изводът на първоинстанционния съд, че ищецът и като последица от прекратяването участието му като съдружник, има право на дружествен дял от имуществото на дружеството, определен в съответствие с чл. 127, във връзка с чл. 125, ал. 3 от ТЗ. Това е така, защото при прехвърляне на дружествения дял напусналият съдружник не запазва правото си на дял от имуществото на дружеството. Законодателят, при прекратяване на участието на съдружник (но не на изключения съдружник) признава правото му да уреди имуществените последици с дружеството към определен в закона момент и то произтича от притежаваните в дружеството дружествени дялове (чл. 125, ал. 3 ТЗ), каквато не е настоящата хипотеза.

Все така Решение № 25 от 10.06.2016 г. на ВКС по т. д. № 3113/2014 г.,

I т. о., ТК, в което ВКС е приел, че „в частта за прехвърляне на дружествените дялове, договорът има действие не само за страните по него, а и за третото неучастващо лице – дружеството с ограничена отговорност. Ако приобретателят е съдружник, бива увеличен обема на членствените му права пропорционално на придобитите дялове, както е станало и в настоящия случай. Ако не е съдружник, при сбъждане на изискването по ал. 1 предл. 2 на чл. 129 ТЗ, той придобива членствени права в дружеството, съответстващи на прехвърлените му. За дружеството възниква задължението да отрази промяната в дружествения договор и търговския регистър – чл. 119, ал. 2 вр. чл. 115, т. 3 ТЗ. Тази промяна в случая е отразена. Прехвърлителната част на договора е негова съществена част, индивидуализираща и типизираща сделката – *essentialia negotii*.

В частта за цената, съдържанието на договора е несъществено – *accidentalia negotii*. Това е така, поради обстоятелството, че това не е нито индивидуализиращ, нито типизиращ белег на сделката, доколкото няма пречка тя да бъде и безвъзмездна. В частта за престацията на приобретателя или липсата и (възмездност/безвъзмездност), договорът по чл. 129 ТЗ има действие само между страните, но не и за дружеството, както е в прехвърлителната част. Това не е същински/задължителен елемент от фактическия състав на прехвърлянето, а облигационна последица от съгласието за прехвърляне на дружествени дялове. Т.е. евентуалното неизпълнение на задължение за плащане на цената не рефлектира пряко върху правната сфера на дружеството, което е приело и вписало промяната, а само върху имуществената сфера на прехвърлителя.“

В случая ищецът на практика в исковата си молба твърди, че условие да продаде дяловете си на ищцата, е било дружеството да продължи да изплаща лизинговите вноски на процесния автомобил, като след изплащане на лизингодателя-продавач на всички дължими суми по договора за лизинг и изпълнение на всички други условия по последния, правото на придобиване на лизинговия автомобил, в изпълнение на договора за лизинг № 126745 от 01.11.2017 г. да се упражни от ищеца.

Ето защо и неправилен е изводът на първоинстанционния съд, че отговорността за неизпълнение на задължението е на юридическото лице. Напротив отговорността за неизпълнение е на купувача на дружествените

дялове, в случая на ответницата в качеството ѝ на физическо лице.

Според настоящият съдебен състав така подписаното от страните споразумение от 03.08.2018 г. обективира в себе си и сключен между тях договор по смисъла на чл.23 от ЗЗД, по силата на който ответницата – „обещател“ се е задължила към ищеца, че трето лице - „ТПСОФТ“ ЕООД, чийто представител и едноличен собственик е именно ответницата, ще се задължи към ищеца да изплати на лизингодателя - продавач „УниКредит Лизинг“ ЕАД всички дължими суми по договора за лизинг, след което третото лице „ТПСОФТ“ ЕООД ще се съгласи правото му на придобиване на лизинговия автомобил „Хонда“ с рег.№ ***, в изпълнение на договора за лизинг № 126745 от 01.11.2017 г. да се упражни от ищеца, т.е. обещателят се задължава да осигури поведението на третото лице, т.е. да направи така, че третото лице да сключи договора за покупко-продажба с ищеца.

Чл. 23 ЗЗД създава правна възможност за обещаване задължението или действието на трето лице, но от това обещание задължения за третото лице не възникват, а те са за обещателя, който е и правно обвързаният, в какъвто смисъл е постоянната практика на ВКС - решение № 118/2011 г., по т. д. № 474/2009 г. на II т. о. Затова и ако третото лице, както е в настоящия случай, не извърши уговореното от обещателя действие, или откаже да се задължи, обещателят дължи обезщетение на съконтрахента си на общо основание, но това не влияе на действителността на самия договор.

Със събраните по делото доказателства и при тълкуване на волята на страните, може да се достигне до единствения логичен извод, че ответницата се е задължила по този договор като част от дължимата продажна цена на продадените ѝ от ищеца дружествени дялове, извън тяхната минимална стойност от 2500 лв. Това се потвърждава и със свидетелските показания на разпитаната свидетелка И. П. Д., която установява, че процесното споразумение било подписано от страните след тяхната раздяла. В. споделила пред свидетелката, че се е съгласила да заплати доста голяма сума на Е., за да може да ѝ прехвърли правото да ползва всички фирмени атрибути-банкови сметки. Свидетелката установява, че със сигурност знае, че В. заплатила на ищеца сума, която получила от продажбата на един от общите им апартаменти.

Предмет на задължението на обещателя са действия по осигуряване на

уговореното поведение на третото лице.

Между страните не се спори, а и от доказателствата безспорно се установява, че ответницата не е изпълнила задължението си, доколкото и след изплащане на дължимите суми по договора за лизинг, третото лице е дало съгласието си за упражняване правото на придобиване на лизинговия автомобил на лице, различно от ищеца, а именно: на К. Г. К..

Съдът споделя съображенията на първоинстанционния съд, че процесната клауза от договора не е нищожна, нито пък унищожаема, още повече, че договорът по чл. 129, ал. 2 ТЗ не материализира търговска сделка и по отношение на нея чл. 141 ТЗ е неприложим.

При неизпълнение на обещания облигационен резултат, възниква гражданска отговорност за длъжника да обезщети кредитора за претърпените от него вреди. Когато кредиторът търпи неблагоприятни имуществени последици, може да претендира обезщетение за имуществени вреди определени с чл. 82 ЗЗД на "претърпяна загуба", осуетяване на очаквани облаги и "пропуснати ползи" - неосъществено увеличаване на имуществото, пропуснатата печалба.

Ето защо и по гореизложените съображения, въззивният съд намира, че предявеният иск е основателен.

По размера на иска:

Безспорно е, че с неизпълнение на задължението поето по договора от 03.08.2018 г. ответницата е причинила имуществена вреда на ищеца, изразяваща се в пазарната стойност на лекия автомобил към деня на причиняване на вредата-29.11.2019 г., когато автомобил е придобит не от ищеца, а от трета за спора лице.

Неоснователно е искането на ищеца като имуществена вреда да му бъде присъдена сумата от 42 262,22 лв., представляваща покупната стойност на процесния автомобил, защото ответницата е поела задължението да направи така, че третото лице да сключи договора за покупко-продажба на лекия автомобил с ответника. В пряка причинна връзка от неизпълнение на това задължение, ответникът не е станал собственик на процесния лек автомобил, поради което и неговата вреда намира израз не в стойността на автомобила, която същият е имал към датата на закупуването му като нов-01.11.2017 г., а в пазарната му стойност към деня-29.11.2019 г., в който ответникът е могъл да

го придобие на тази стойност, която е имал към този момент и не го е придобил, с тази стойност е щяло да се увеличи неговото имущество. Безспорно към тази дата ответникът не е могъл да придобие автомобила на претендираната стойност от 42 262,22 лв.

По делото не е заявено доказателствено искане за установяване на пазарната стойност на лекия автомобил към датата на настъпване на вредата, поради което и на основание чл.162 от ГПК и при наличните по делото писмени доказателства, съдът приема, че искът на ищеца е основателен за сумата от 25 700 лв., формирана като сбор от застрахователната стойност на автомобила от 19 100 лв. и платената продажна цена от 6 600 лв.

Видно от договора за покупко-продажба от 29.11.2019 г. процесният лек автомобил е продаден на третото лице за сумата от 19 100 лв., която сума е неговата застрахователна стойност и се установява от приетото по делото удостоверение № 47024/25.11.2019 г. /л.97 от първоинстанционното дело/, като в същият ден 29.11.2019 г. третото лице и за покупката на автомобила е превело на „ТПСОФТ“ ЕООД и сума в размер на 6 600 лв.

Предвид горното въззивният съд намира, че сборът от двете суми, представлява действителната стойност на автомобила към процесната дата.

По отношение на другите две претенции за покупната стойност на стелки и авто гуми за процесния автомобил. Същите като недоказани и неоснователни следва да бъдат отхвърлени, доколкото по делото са налице доказателства, че същите са закупени от третото лице-дружеството „ТПСОФТ“ ООД, ищецът не установява да е закупил и заплатил тези вещи с лични средства, а не със средства на дружеството, а на следващо място по делото безспорно се установява, че тези движими вещи са предадени на ответницата, заедно с автомобила, но не са налице доказателства, че същите са предадени на третото лице-купувач заедно с автомобила, т.е. че ответницата се е разпоредила с тях и че към момента същата не е в състояние да ги върне, за да се претендира тяхната левова равностойност.

Предвид горното първоинстанционното решение ще следва да бъде отменено в частта, с която исковата претенция е отхвърлена за сумата от 25 700 лв. и вместо него постановено решение с което искът за сумата от 25 700 лв. бъде уважен. Съответно в останалата обжалвана част, с която искът е отхвърлен за сумата от 18 267,16 лв., представляваща разликата над

дължимата сума от 25 700 лв. до общия претендиран размер от 43 967,16 лв., решението следва да бъде потвърдено.

По отговорността за разноските в процеса:

При този изход на делото съдът следва да преизчисли разноските направени от страните пред първата инстанция.

Пред първата инстанция ищецът е направил разноски в общ размер на сумата от 3 608,69 лв., от която: 1 758,69 лв.-внесена държавна такса и 1 850 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно договор за правна помощ /стр.134 от първоинстанционното дело/. От тази сума и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответницата ще следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 2 109,38 лв., която е съответна на уважената част от иска 25 700 лв.

Ответницата е направила разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1850 лв., съобразно договор за правна помощ /л.51 от първоинстанционното дело/, като от тази сума и на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът ще следва да бъде осъден да заплати на ответницата сумата от 768,62 лв., която е съответна на отхвърлената част от иска.

Предвид горното първоинстанционното решение ще следва да бъде отменено в частта, с която ищецът е осъден да заплати на ответницата разноски над дължимата сума от 768,62 лв. до присъдената от 1850 лв.

По разноските пред настоящата въззивна инстанция.

С оглед частичното уважаване на въззивната жалба, разноски се дължат и на двете страни, съобразно уважената и отхвърлената част от въззивната жалба.

Въззивникът е направил разноски в размер на сумата от 2729,35 лв., от която: 879,35 лв.-внесена държавна такса и 1850 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно договор за правна помощ и платежно нареждане за кредитен превод от 04.04.2022 г. От тази сума и на основание чл.78, ал.1 от ГПК въззиваемата ще следва да бъде осъдена да заплати сума в размер на 1 595,38 лв., която е съответна на уважената част от въззивната жалба /25700 лв./.

Съответно въззиваемата е направила разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4 167 лв., съобразно договор от 16.11.2022 г.,

срещу който процесуалният представител на въззивника заявява възражение за прекомерност, което обаче е неоснователно. Обжалваемият интерес възлиза на сумата от 43 967,16 лв., с оглед на което и изменената норма на чл.7, ал.2, т.4 от наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, същият възлиза на сумата от 4 167,37 лв., от която сума и съобразно отхвърлената част от иска въззивникът дължи сума в размер на 1 731,28 лв.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260748/02.03.2022 г., постановено по гр.д. № 9692/2019 г., Софийски градски съд, I-1 състав, **в частта**, с която е отхвърлен предявения от Е. П. А. против В. С. А. иск с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД за сумата в размер на 25 700 лв., представляваща имуществени вреди, изразяващи се в стойността на л.а.м. „Хонда“ с ДК № ***, от неизпълнение на споразумение от 03.08.2018 г., ведно с лихва за забава от подаване на исковата молба до изплащането, както и **в частта**, с която ищецът е осъден да заплати на ответницата направените от нея разноси в производството в размер на сумата, представляваща разликата над дължимата от 768,62 лв. до присъдения размер от 1850 лв. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА В. С. А., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № ***, вх.***, ет.***, ап.*** да заплати на Е. П. А., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № ***, със адрес за кореспонденция: гр.***, ул. „***“ №***, ет.***, ап.*** на основание чл.79, ал.1, пр.2 във връзка с чл.82 от ЗЗД, във връзка с чл.23, ал.1, връзка с чл.365 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД сумата от 25 700 лв. (двадесет и пет хиляди и седемстотин лв.), представляваща претърпяна имуществена вреда от неизпълнение на задължение, поето по т.4 от подписано между страните споразумение от 03.08.2018 г., ведно със законната лихва върху присъдената главница, считано от датата на исковата молба-22.07.2019 г. до окончателното изплащане, на основание чл.78, ал.1 от ГПК да заплати сумата от 2 109,38 лв. (две хиляди сто и девет и 0,38 лв.)-разноси направени от ищеца пред първата инстанция, както и разноси направени пред настоящата инстанция в размер на сумата от 1 595,38 лв. (хиляда петстотин деветдесет и пет и 0,38 лв.)

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА Е. П. А., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № ***, със адрес за кореспонденция: гр.***, ул. „***“ №***, ет.***, ап.*** на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на В. С. А., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № ***, вх.***, ет.***, ап.*** сумата от 1 731,28 лв. (хиляда седемстотин тридесет и един и 0,28 лв.) разноси направени от нея пред настоящата въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____